

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 31. 5. 2017 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout „v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-74376/15-JE/PŘ, ODSČ-10393/16-JE/PŘ, a to ve lhůtě 15 dnů“.

V žalobě uvedl, že správní orgán nerozhodl ve věci poté, kdy byl podán odpor proti příkazu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků a náprava nebyla sjednána

ani poté, kdy žalobce uplatnil opatření proti nečinnosti žalovaného. K žalobě připojil žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou Krajskému úřadu Jihomoravského kraje.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto usnesením ze dne 30. 1. 2017, které téhož dne nabylo právní moci.

K vyjádření žalovaného žalobce repliku neuplatnil, na tvrzení žalovaného o pravomocném skončení řízení přes výzvu soudu nereagoval.

Na nařízené jednání se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili.

Žalovaný na nařízeném jednání ve shodě s písemným vyjádřením k žalobě a důvody v něm uvedenými navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

O žalobě soud uvažil takto:

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., který upravuje žalobní legitimaci pro řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého s. ř. s., ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém rozsahu nebo jiný právní důsledek. Žalovaným ve věci je ten správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.).

Citované ustanovení umožňuje fyzickým a právnickým osobám dovolávat se soudní ochrany v případech, kdy ve správním řízení dochází k neodůvodněným průtahům nebo správní orgán je nečinný, např. v důsledku toho, že místo vydání rozhodnutí, jak mu ukládá právní předpis, vyřídí věc jinou formou, např. stanoviskem, nebo věc bezdůvodně odloží ap. Není rozhodné, jaká věc má být předmětem správního řízení a rozhodnutí nebo jaká skutečnost má být osvědčena. Předmětem ochrany před nečinností správních orgánů je subjektivní veřejné právo vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Určující je, že správní orgán nevydal rozhodnutí, popř. osvědčení, přesto, že tak byl podle zákona povinen učinit. Předpokladem úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti je, že správní orgán má povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat.

Soudní řízení vedené podle § 79 a násl. s. ř. s. je prostředkem k odstranění nečinnosti správního orgánu pro případy, kdy správní orgán má povinnost konat a nečiní tak.

V tomto konkrétním případě by žalobce mohl zvažovat úspěšné podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, pouze tehdy, kdy správní orgán by vedl otevřené řízení a byl by v něm podle přesvědčení žalobce nečinný. Podání tohoto typu žaloby by pak mohl žalobce zvažovat i v případě, že by byl nadřízený správní orgán v odvolacím řízení nečinný nebo žádné rozhodnutí, jež by žalovaný byl povinen vydat, by vůbec vydáno nebylo. Takový případ však v dané věci nenastal.

Žalobce tvrdí nečinnost žalovaného, kterou podle žalobního tvrzení dovozuje ze skutečnosti, že žalovaný nerozhodl v označené věci. Ze spisového materiálu předloženého soudu žalovaným jednoznačně vyplývá, že řízení ve věci žalobcem označené bylo zastaveno rozhodnutím č.j. ODSČ 10393/16-24 ze dne 30.1.2017 a toto rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne, přičemž žalobce byl o vydání usnesení o zastavení řízení současně vyrozuměn. Protože rozhodnutím žalovaného, které nabylo právní moci, bylo žalobcem označené řízení skončeno, žalovaný neměl žádnou povinnost ve věci dále rozhodovat.

Jak Nejvyšší správní soud již konstatoval např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006 - 59, zveřejněném na adrese www.nssoud.cz, žalobou podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat ochrany v případě jakékoli pasivity správního orgánu, ale pouze v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení, kdy je tedy žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z ustanovení samotného ani ze souvisejících ustanovení však nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat. Podpůrně též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2013, č.j. 6 Ans 6/2013-27, www.nssoud.cz).

V dané věci je na jisto postaveno, že ve věci, v níž se žalobce domáhá vydání rozhodnutí, žalovaný pravomocně rozhodl, jak soud ověřil ze správního spisu žalovaného. Případná otázka zákonnosti takového rozhodnutí však nemůže být řešena v tomto typu řízení, ale toliko v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s.

Lze uzavřít, že žaloba v dané věci důvodná není, byla proto soudem zamítnuta podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

Výroky o nákladech řízení mají oporu v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení jen úspěšný účastník. Žalobce ve věci úspěch neměl, úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu